

HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN HOOGFEEST TENHEMELOPNEMING VAN MARIA

**Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen
Hoogmis, 15 augustus 2013, 10u30**

Broeders en zusters,

Het feest van de Tenhemelopneming van Maria is een hoogdag voor de kerkgemeenschap in het bisdom Antwerpen. We vieren het patroonsfeest van ons bisdom, van onze kathedraal en van onze stad. We hebben het genadebeeld van Onze-Lieve-Vrouw gesierd met haar mooiste gewaad en plechtig vooraan geplaatst. Vandaag zijn onze ogen op Maria gericht. Als eerste van alle gelovigen is zij opgenomen in de vervulling die God voor ons heeft bereid. Wat God aan haar heeft gedaan, daar mogen ook wij op hopen. Want daarover gaat het vandaag: over de vervulling die ook ons te wachten staat.

Waar mogen wij op hopen? In de laatste eeuw is de hoop van de mensheid heel sterk gezet op de horizontale lijn van de geschiedenis. De lijfspreuk van onze tijd is geworden: 'er komen betere tijden', 'we werken aan een nieuwe wereld', 'de volgende generaties zullen het beter hebben'. Het is een taal die we ook in de Kerk gebruiken. Dat historische perspectief is trouwens erg belangrijk. We geloven dat God het welzijn van de mensheid in onze handen heeft gelegd en dat we daar dagelijks werk van moeten maken. Bovendien zien we vele tekenen van vooruitgang die ons hoopvol stemmen. Denken we maar aan de vooruitgang in de geneeskunde, de communicatie, de sociale rechtvaardigheid en de internationale samenwerking. Weinig mensen zouden willen terugkeren naar de samenleving van een eeuw geleden.

Toch moeten we eerlijk zijn met die horizontale lijn. Voor ontelbare mensen heeft de geschiedenis weinig of geen beterschap gebracht en zal ze dat ook nooit doen. Wie de geschiedenis van de twintigste eeuw herleest, komt aan een slotsom van honderden miljoenen mensen die aan de vooruitgang van de geschiedenis geen deel konden of mochten hebben. Ze vielen uit de boot als slachtoffer van epidemieën, hongersnood, oorlogen en vooral van ideologisch moorddadige regimes. Ook vandaag zijn er hele of halve continenten waar mensen geen boodschap hebben aan woorden zoals 'er komen betere tijden'. Je zult maar leven in bepaalde landen van Afrika en iemand tot je horen zeggen: 'troost je, er komt een betere wereld!'. Helaas reikt de 'betere wereld' waarvoor we opkomen meestal niet verder dan de 'wereld van de beteren'.

Er is nog iets anders. De meesten van ons hebben wel deel aan de vooruitgang van de geschiedenis. Gelukkig maar. En toch weten we: ondanks alle historische vooruitgang zullen mijn leven en ons leven hier eens eindigen. Op een bepaalde dag zal zelfs de beste arts mijn leven niet kunnen verlengen. Dan zal ik alles moeten achterlaten, zelfs mijn beste vrienden. Dan zal ik alleen moeten vertrekken, met lege handen. Op dat moment zal ook ik weinig boodschap hebben aan woorden zoals: 'troost je, er komt een betere wereld!'. De vervulling van mijn leven kan toch niet enkel liggen in de verre toekomst en bij andere generaties. Die vervulling waarnaar ik verlang moet met mezelf te maken hebben, met wat aan mij geschiedt, met wat ik kan ontvangen aan erkenning en geborgenheid. Zal ik het ooit meemaken dat barmhartigheid en liefde het laatste woord hebben, ook over mijn leven? Zal ik ooit thuiskomen in 'de nieuwe hemel en de nieuwe aarde' waarnaar ik met verlangen uitzie?

Die vraag brengt ons dichterbij het feest van de Tenhemelopneming van Maria. De vervulling die God brengt, eerst aan Maria en dan aan ons, zit niet op de horizontale lijn van de geschiedenis. Ze zit op de verticale lijn van Gods verbondenheid met de wereld en met iedere mens. God moet niet wachten op de afloop van de geschiedenis om zijn werk te doen. Zijn hand grijpt recht door de tijd heen. Wat hier beneden onvoltooid moest blijven, kan God bij Hem tot voltooiing brengen. Bovendien ligt de voltooiing die God bewerkt niet zomaar in het verlengde van wat de geschiedenis ervan kan of wil maken. Voltooiën betekent bij God niet een eindje van hetzelfde eraan toevoegen, maar iets geheel nieuws en anders op gang brengen. In het Magnificat verwoordt Maria het als volgt: *“Hij toont de kracht van zijn arm; slaat trotsen van hart uiteen. Heersers ontnemt Hij hun troon, maar Hij verheft de geringen. Die hongeren overlaadt Hij met gaven, en rijken zendt Hij heen met lege handen”* (Lc. 1, 51-53). De voltooiing die God brengt, ligt niet zomaar in het verlengde van de geschiedenis. Ze staat er vaak haaks tegenover. Voltooiën gaat bij God samen met radicaal omkeren. Juist daarom hebben mensen die uit de boot van de geschiedenis vielen of eruit gegooid werden, in alle tijden hun hoop gesteld op God. Terecht. Wat de geschiedenis hun niet bracht, konden ze alleen van God verwachten.

Vandaag nodigt Maria ons uit om hoopvol naar God te blijven uitzien. We zullen het zelf meemaken: de overwinning van Jezus over de macht van zonde en dood, de voltooiing van alles en van allen in de oneindigheid van Gods liefde. Door die hoop mogen we ons laten leiden, doorheen de wisselvalligheden van de geschiedenis.

Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen